

kurrenceforholdene mellem virksomhederne indbyrdes.

Det er på side 3, 1. afsnit, anført, at såfremt man alene kan opgøre afgiften efter leveranceprincippet, vil der inden for erhvervslivet som helhed ikke ske nogen påvirkning af likviditeten, men at en sådan likviditetspåvirkning kun vil kunne konstateres mellem virksomhederne indbyrdes i det omfang, afviklingen af afgiften mellem virksomhederne ikke sker i takt med afregningen til staten.

Vi vil på dette punkt gøre opmærksom på, at allerede under den nuværende engrosomsætningsafgift vil det være bekendt, at virksomhederne ikke kan indskrænke sig til at yde kredit alene på selve vareleverancerne, men også yder kredit til køberne, for så vidt angår indbetaling af engrosomsætningsafgiften, og følgelig vil bortfald af betalingsprincippet efter Provinshandelskammerets opfattelse stride mod princippet om merværdiafgiftens neutralitet i konkurrencemæssig henseende, idet bortfald af betalingsprincippet vil være til gunst for kapitalstærke virksomheder i konkurrencen over for økonomisk svagere foretagender.

Hertil kommer endvidere, at bortfald af betalingsprincippet efter vor opfattelse vil medføre en betydelig stramning af erhvervslivets likviditet som helhed, hvilket Provinshandelskammeret finder er en ganske utilsigtet og uønsket virkning af merværdiafgiftens indførelse, idet man, såfremt en sådan likviditetsstramning ønskes foretaget, ikke bør gøre dette ved ændringer af forslaget „tekniske bestemmelser“.

Endvidere ønsker Provinshandelskammeret vedrørende side 3, afsnit 2, at bemærke, at det næppe er rigtigt, at der ikke skulle være et væsentligt behov for kredit med afgiftsindbetaling med betalingsmetoden,

når man ser på afsætningen til de endelige forbrugere.

Inden for detailhandelen sker afsætningen til forbrugerne både pr. kontant, pr. konto og ved afbetalingssalg, og bortfald af betalingsprincippet vil ganske særligt for detailhandelen medføre en følelig stramning af likviditeten.

Bortfald af betalingsprincippet vil inden for denne sektor meget vel kunne medføre, at fuld finansiering af afgiften på varer, der er solgt på kredit, ikke kan finansieres direkte af detailhandelen, men i stedet vil give sig udslag i en forhøjelse af kontantpriserne, og Provinshandelskammeret vil også af den grund advare mod, at man lader adgangen til at anvende betalingsprincippet udgå af lovforslaget.

Provinshandelskammeret må derfor som konklusion af ovenstående bemærkninger på ny fastholde, at der bør gives virksomhederne adgang til frit at vælge mellem betalings- og leveranceprincippet ved afgiftens opgørelse, og skal som anført i denne forbindelse henvisse til vor tidligere udtalelse til folketingsudvalget.

Vi ønsker dog samtidig at tilføje, at såfremt man mod handelens ønsker lader betalingsprincippet udgå af lovforslaget, må det af ovenanførte grund — herunder specielt hensynet til erhvervslivets likviditet — samt for at undgå en forvridding af konkurrenceforholdene mellem virksomhederne indbyrdes være en naturlig konsekvens, at man herefter forlænger fristen for afgiftens indbetaling.

Ifølge lovforslagets § 22, stk. 1, skal afgiften fra de registrerede virksomheder være indbetalt senest 20 dage efter udløbet af det enkelte kvartal i året, men vi finder, at bortfald af betalingsprincippet bør betvirke, at indbetalingsfristen forlænges med 2 måneder til i alt 5 måneder.

P. P. V.

J. Hagemann-Petersen.

/ B. Kremer.